

Bytí a jsoucnost

Heidegger staví bytí proti jsoucnu a zdůrazňuje, že samo bytí není žádné jsoucnu. To je pochopitelně zcela správné, ale zůstává přitom nevyjasněno, co to je bytí (tj. bytí vůbec). (Otevřená zůstává také otázka vztahu mezi jednotlivými jsoucnu a „jsoucny vůbec“, a to zejména proto, že není řádně položena otázka, co činí jednotlivé jsoucnu jsoucny.) Tomuto problému (těmto problémům) se vyhneme tím, že se i v případě bytí omezíme jen na bytí jednotlivých jsoucnu. Předpoklad, že úhrn všech jsoucnu není pouhý úhrn, nýbrž rovněž nějaké vnitřně sjednocené jsoucnu, považuji za předsudečný a nezdůvodněný. A předpoklad, že je nějaké celkové bytí oné obrovské hromady jsoucnu, jak se nám jeví vesmír, se mi zdá absurdní. Proto budu mluvit vždycky jen o bytí nějakého jsoucnu (přičemž musí jít o pravé jsoucnu, tj. o událost vnitřně sjednocenou), a budu toto jeho bytí považovat za časově koextenzivní s dobou trvání oné události, jíž je pravé jsoucnu. V průběhu tohoto trvání po sobě následují jednotlivé fáze či momenty událostního dění, jak je můžeme sledovat zvenčí. Jednotlivé jsoucnosti však nejsou spjaty pouze svým pořadím, jak se to zvenjšku jeví, nýbrž v každém okamžiku, tj. v každé své (časově nenulové) jsoucnosti se děje událost celá (tedy neděje se jen postupně ve střídě jednotlivých fází, tj. jsoucností, nýbrž v každém okamžiku je celé jsoucnu „při tom“). Bytí pravého jsoucnu (jakožto pravé události) ovšem není „jsoucí“, ale není ani „dělitelné“ na sub-bytí jednotlivých jsoucností, neboť nemá žádný vnějšek. Jakýkoli popis (a jakékoli zkoumání, jež by mu předcházelo) událostního dění, jímž je pravé jsoucnu, se nutně míjí jeho bytím a nemůže o něm naprosto nic relevantního říci. Bytí jsoucnu prostě není (a nemůže ani být) žádné „factum“, ale je tím nejvlastnější „fiens“, neodvoditelným z ničeho, co může být zvenjšku pozorováno a popisováno, a také na žádnou fakticitu nepřevoditelným.

(Písek, 040527-1.)